

Sny-li spěwał,
Pitnje dželat,
Strowja cze
Sswójbny statot,
A twój swjatoł
Sradny je.

Sa staw spróznny
Napoј móznny
Lubosć ma;
Bóh pał swěrnny
Pšhes spał měrnny
Čzerstwošč da.

Nječ ty spěwaš,
Sswěrnje dželaš
Wšchědne dny;
Džen pał swjaty,
Dušchi daty,
Wotpocził ty.

S njebješ mana
Nječ či kmana
Žiwnošč je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wotšchew cze!

F.

Szerbske njeđzelske łopjena.

Wudawa so kóždu kobotu w Ssmo lerjez knihiczišczečni w Budušcinje a je tam ja šchwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

1. njeđzela adventa.

Rom. 13, 11, 12.

„A tak, dokelž wěmy tón czaš, so hodžina tu je, so bychmy se spanja stawali (pšchetož nasche sbože nětł bliže je, hacž hdyž my wěrychmy); nóz je so minyła, džen pał je so pšchibližił.“

Sdyž dyrbjesche so israelski lud w pušczinje rano sběhnyč, so by dale czahnył do Kanaana, potom běsche wašchnje, so so na trunach sapiska a pšhes zyle lěhwo klinežachu synki kłěbornych trunow a wołachu: „Horje i lěhwa! Stańcze k nowemu wojowanju! Sběhńcze so do Kanaana! — Synki su tak rjez se kłěbornych trunow, kotrež lud noweho kłuba pšchi prošy noweho zyrkwineho lěta postrowja a kaž wubudžaze kłowo na nasche wutrobny klineža. Albo šchto je druhe hacž tajke wubudženje — to kłowo šczenja: Hlaj, twój kral pšchindže k tebi, a hišcze móznishe napominanje epistole: Hodžina tu je, so bychmy se spanja stawali. Tež nasche adventske kherlushe nam tajke myšle do wutrobny nješeja. Hodžina tu je, so bychmy se spanja stawali, napomina japoschtol, pšchetož 1. je rańšchi czaš, niz jenož w zyrkwinyh lěcze, kotrehož přenje hodžiny my kwečimy, ale tež na kweče. Nóz je so minyła, džen pał je so pšchibližił. Wot teho czaša, so nóz nad Bethlehemom do styšnosće pastyrjow, do jastwa ludow, do czěmnosće pohanstwa, do wšcheje mrokoły žiwjenja a wumrjećza człowškich džěczi i njebješ dele wupraji: Budž kwečko, kłowo šczeni so czěło — wot teho

czaša ma japoschtol móz czěmnosće na semi sa šlemjenu; šcžen nozu so šhubjuje, hižo ranje wšchudže kwiata a džen teho Anjesa pšchezo bliže pšchindže: džen krašnosće! A runje teho dla tež ty, wošada teho Anjesa, so roškwěł a budž kwečko! To placzi tym jasparnym w kšchesczianstwie, kotsiž najšterje hišcze njejedža, kał wjele je biło w Božim kralestwoje. To wšchak tež placzi tym hižo wubudženym. Na wotucženje dyrbi stawanje pšchincž. Ty móžesh wotuczeny kšchesczian byč — a tola hišcze wjele k prawemu kšchesczianstwu kłodženju pobrachuje. A wšchak špytowanje je wulke, kuf dale drěmacž. Wotucž, kiž ty spišch a stawaj wot morwch, dha budže kšchystuš tebje roškwělicž. Hodžina tu je, so bychmy se spanja stawali, pšchetož

2. je czaš wojowanja. Wubudžaze kłowa japoschtola je i dobom napominanje k wojowanju. Wotpołožmy škutki teje czěmnosće a woblečmy so brónje teho kwečka! My mamy wojowacž pšchecziwo škutkam czěmnosće. Albo njewidžimy, kał žadoščiwosć, wobžranstwo a wopilstwo w našchim czašu pšchibjeraja? Njedopomina khorosć nje-pózcziwosće na najhórsche czašy pohanstwa? Njerostorha so našch lud pšhes rostoru a sawišč? Duž je nušnje wojowacž pšchecziwo ducham sběžka a rostoru, pšchecziwo žadoščiwosći, pšchecziwo njewěje. Wojowacž so dyrbi w kłowe a pišnje, w přědowanju a w nowinach? My pšchejemy sbože a wuspěch tym rycerškim mužam, kotsiž pšchecziwo czěmnosći na wójnu wuczahnu a my chzemy podpjeracž tajke towarštwa, kotrež wojuja pšchecziwo wopilstwu a nje-pózcziwosće; wopruiemy šwoje šmilne dary sa

wustawy snutkowneho misjonstwa! Pšchede wšchem pak je nušne, so šami wojujemy s brónjemi šwětla, so bychmy wobarnowani byli pšched šhipami šleho, so bychmy wojowali s mjeczom šłowa Božeho, kotrež je mózne, powalicž hrody čžemnosće. Sawěrnje — šhwile njeje spacž: Běda tym, kiž špia, kotrychž njepšchedzel pšchedhwata, prjedy hacž šu šestawali a šo s brónju Božej wobronili. Šodžina tu je, so bychmy se španja štawali, pšchetož

3. je adventski čžaš. Šak powitam ja tebe? Šak špěwa wošada w adventskim čžašu. Šak mamy jeho powitacž? Šaž wotročžy, kiž na teho Šnješa čžakaja, niz špizy, ale wotučženi, niz lěni a špróžni, ale hotowi š džělu, hotowi š wšchemu dobremu škutkej. Šaž wojazy, kotřiz na šwojeho krala čžakaja, kiž pšchindže šwoje wójšto wobhladacž, w rjanej wojerškej draščže, krašni wohladacž w rańškim šwětke, niz jako pšchewinjeni, ale na wojowanje hotowi w mjenje teho Šnješa. Šak mamy jeho powitacž? Šaž njewjesta šwojeho nawoženja, rjenje wupyščena s tej pnyhu, kotraž šo jemu lubi, woblecženu tu draštu, kotruž je wot njeho dostala. Njewjescžinskú draštu adventškej wošady mjenuje nam šhěrlušč: Ša krej a prawdoščž Šhryštuša je moja drašta pšchistožna. Šak wupyščena s purpurom jeho krowě, se židu jeho njewinoščže, s pšeršchčženjom wěry a s křonu hnady je wona pšchihotowana, šwojeho Šnješa powitacž, hdyž wón pšchindže w šwojej krašnosći, hdyž jašny, wěčžny džěń šesthadža, wo kotrymž reka:

Nóž je šo minyła; džěń pak je šo pšchibližil.

Šamjen.

Sšwjaty advent.

Zion štań, šo roššwětluj,
Dwój kral pšchindže s njebješ dele,
Pucž tom' Šnješej pšchihotuj,
Kotrehož tón Wótž š nam ščezele;
Wón šej našču wutrobu
Šada š šwojom' bydlenju.

Zion, Bože šhdleschto,
Š luboščžu joh' powitajmy,
Šom', kiž nětk š nam bliži šo,
Šošijana ššpěwajmy;
Wón našch luby Šbóžnik je,
Naschje dušche wumóž chže.

Šlej, po radže wótžowškej
W wěčžnosći bě wobšankujene,
Šo pšches Božoh' šyna krej
Čžłow'stwo bylo wumóžene,
Šak, hdyž čžaš šo dopjelni,
Ššyn šo na šwět narodži.

Ššyn, tón polny luboščže
Pšchindže š nam tu s njebješ dele,
Šrwawnu šmjercž tu čžeršjesche,
Šo by wón naš wumohl s hele;
Šak pšches jeho šmjercž a krej
Ššlušchamy nětk Šesubej.

Šak je Bóh šwět lubował,
Wošebje te čžłow'ske džěčži,
Š je šyna pšchipošklał,
Šo by wumohl na tym šwěčži
Š hnady hřešchnych čžłowjekow,
Šotom šašo š Wótžej šchol.

Šak dha pšchindž, našch Šbóžniko,
Šy čže horžo powitam,

Š čži — twoje štableščto —
Šošijana ššpěwamy;
Pšchindž a we naš narodž šo,
Šy našch luby Šbóžniko.

Pucžowanje po Božim pišnje

abo

šajte myšle nadeněžch, Bože šłowo čžitajo.

Šodawa šwěrný čžitar „Šomhaj Bóh-a“.

1. Inhi Wóššajowe, 46. šlaw.

(Šofracžowanje.)

4. Šizo Abrahamej bě šo šjewižo, šo šmėje jeho narod něhdy w Ešgyptowškej pšchewywačž, šo by byl tam hórko tšchemy, šo pak budže Bóh šam jón wumóž. Šo běšche nušny podložk, šak čžyšche Bóh s nim wobkhadžecž: bjes šchizha žane žedženja, jenož w pušnym kraju je dušcha lačna po Bošu, hdyž njecžujesch, šo wumóženje trjebašch, dha šo njepodžakujesch ša wumóženje. Boži pucž ša ludy a ša jenotliweho čžłowjeka, kotrychž chže se šwěta š šebi čžahnyčž, je štajnje tón, šo jim w šwěčže tšchmoščž a šrudobu nahotuje, šo šwět pšchedžimo nim bróni.

Šulki a móžny lud dšrbjesche šak šizo byčž, pod kotrymž mějesche Šraelski lud ša narod s mnohimi dušchemi wuroščž, lud, pšched kotrymž mějesche šo wšcha čžłow'ska móžnosć, šo by mohł šo s nim měriečž, minyčž, móžny lud tež teho dla, šo byšchtej Boža krašnosć a móž šo s wumóženja čžim rjenšcho bšchčžiloj. Šele wumóženje mějesche byčž ša wšchón pšchichod podobišna Božej luboščže š šwojemu narodu, jeho wšchedomožy, jeho prawdoščži w dobyčžu nad šwětom, mějesche byčž šjewjenje wšchěch pšchidnišchich šudženjom, kotrež maja šwětej šo dostacž, doniž njepšchindže pšhlednje wulke šudjenje. Šak by to bylo hinał móžno, šhiba šo šo w šwěčže se wšchej šwojej možu jim wšcha šwětna móž nahopjena šjewjesche?

5. Šež s tym mějesche kraleštwo, w kotrymž dšrbjesche šraelski narod pšchewywačž, ša ras šwěta šo hodžecž, šo šo w nim šwětna hřešchnosć, špjecžowanje pšchedžimo wěrnemu Bohu, njewustawaza šašakloščž a wrótna dowěra do teho, šchtož njeje Bóh, do šwětnych nych mozow a do pšchibohow šjewi. Bjes teho njemohla šo Boža prawdoščž doščž roššajničž, a teho dla tež niz jeho wšchedomóž a luboščž. Narod, kotryž je wotpadnywšchi wot Boha, šakle na přeni ššhodžěńk postupil, kotryž je hišchče wšchelake šbytki Božeho špšnačža šakhował, by pšchi přenim nadběhu šhablał.

Wšcho to njeje tehdy drje w žanym kraju šak šjednocžene bylo šak w Ešgyptowškim.

Šam bě s 1. kraja nadoščž, šo móžesche niz jenož tehdomnišchich Abrahamowych potomnikow, ale tež wulki lud hošpodowacž, kotryž mějesche po Božim šjewjenju s nich wuroščž. Šišchče džěška bydli pšdla wšchědných wobydlerjow tuteho požohnowaneho kraja, kotřiz šo s ratarštwom žiwja, druhi narod w Ešgyptowškej, beduinšy Arabojo. Šučži pašu na paštwišchčžach bliško pšchi puščžinje, džělaja pak pšdla tež rolu, šak tež šhonišch, hdyž pšdla pucžowanje na horu Šinai čžitacž. Šofelš bě w Ešgyptowškej tehdy šizo kraleštwo na ratarštwo šažožene, dha běchu tamne štrony, jenož ša paštwišchčža šo hodžaze, prošdne a njewobydlene. Šak šak šo bjes dwěla, šo budža šo te bjes wšchėje wobčežnosćže Šraelskim pšchijwolicž.

W Ešgyptowškej bě s 2. štrach, šo mohli šo Šraelszy s pohanamami šměšchecž, abo šo mohli jich na pohanstwo a pšchibóšstwo wabicž, wo wjele mjenšchi. Šdyž tež je šo narodna Ešgyptowška šamotnoščž šakle wjele pošdžišcho došpolnje wutworila, dha tola bě po wšchem šizo šesthadžala: šizo šu paštrjo Ešgyptčanam hrošnosć, a Šosef, woženiwšchi šo s džowku nahladneho měšchnika, ma šo wot šwojeho wohanšbjazeho wukhoda wučžiščičž. Mjese wšchěmi narodami štareho čžaša njeje žadny žušch šak šidžil, šak Ešgyptowški; Ešgyptčženjo šu šłowo „čžłowjek“ jenož ša šwojich rodakow naložowali; šizo na najštaršchich wobrašach móžesch widžecž, šak šo žušbnizy wušměchujaja, wošebje paštršyžy ludžo, a wošpjet je wobrašowane, šak šu tajlich šurowje šrudowali. Šunjež je šo Šraelskim w Ešgyptowškej šakle šeschlo, a šunjež běchu Šraelszy Ešgyptčanam po tšch jich nabožinštwje wobidny lud, dha pšchihilachu šo tola Šraelszy š jich pšchiboham. Šak móžesch šaknje špšnačž, hdyž bychu došchli, bychu pod milišchim ludom š narodej

rosrostli, na psch. mjes Kananajskim. Wschako tež hnydom w pu-
sczinje mišnychu, hdžež jich Moabšy a Midžanšy pscheprosnychu,
so bychu s nimi pschibójske wopory wobjedowali.

Egyptowsta bě s 3. mjes wschitkimi tehdomnišchimi krajemi tón,
w kotrymž běšče sdželanosč najdale postupowala, hdžež bě wu-
mjelstwo najbóle wutworjene, a hdžež mějachu najmudrišče sakonje.
Wšcho, sčtož so nam w přenich Wójsašowych knihach powjedži,
šwědeži nam wo bohatym kčžejatym a derje sarjadowanym krale-
stwje. Kralestwo bě na ratarstwo založene, nakhadžamy wutwo-
rjene měšnistwo, wulki kralowski dwór s mnohimi pschidwórnymi
ludžimi, kralowske jastwo, mnohe a druhe wuplody wumjelstwa atd.
Sraelszy pak mějachu se wscheho teho wjele wuzitka. S woprědka
drje so dale pastyrjo wostali, kajzy běchu byli; hdnyž pak jich licžba
pschibywašče, běchu nusowani, so so tež s ratarstwom a wumjel-
stwom saběraču. So je dospołnje wopak, hdnyž měnišch, so běchu
woni duzy s Egyptowsteje jenož pastyrski lud, to spósnajesč s teho,
so so w twarjenych domach břjedza mjes Epytčzanami, rolu džela-
žymi, bydlili, so so wumjelžy mjes nimi byli, kotsiž so mohli
šwjatnižu Božu se wschém wumjelškim džělom postajič a skote
čželo sshotowacž, so móžachu mnohy mjes nami pišacž, so bě móžno,
wschě jjawne žiwjenje napišame knihi sčložič a hišcže wjele
druheho. Lud je jako dospołnje hinaschi s Egyptowsteje wuschol.

4. Egyptowsta bě tehdy najmóžnišče kralestwo na semi, šnano
jeničke, kotrež mějesche stajnje brónjene wójsko. So bě tajke trěbne,
pósnajesč s krajneho položjenja. Přódny kraj je wobrubjeny se
šrudnymi puščzinami; džimi wobydlerjo w puščzinach pak hladachu
stajnje s požadazym wokom na tajki paradis a špytowachu, kak
mohli šwoje šrudne žiwjenje polěpschicž.

5. Faraona njebě tehdy na wschej semi nadeschol, křiba
w Egyptowstej. A tola bě Farao, kotrehož móžesche Wóh postajič,
so by šwoju prawdosč a wschedomóz wopokasač, trěbny.

4. A Wóh džesche: Sa chzu s tobu dale do Egyptowsteje
čžahnyčž, so moje šlubjenja tam so njebudu minyčž, hdnyž budža
moje šjewjenja tež nětk 215 lět mjelčezč, a chzu w twojich potom-
nikach tež tebje sašo šem horje pschiwjesčž, do kraja, s kotrehož
nětkole wuidžesč. A Josef budže šwojej ruzy na twojej woczy
póložičž; jemu móžesč porucžičž, so bychu twoje koscže šobu do
šlubjeneho kraja pschinješli, hdnyž tu tež po šwojej wošobje wjazy
njepšchidžesč.

Tež tu nadešdžemy sašo, kak je Šakub zyle jene se šwojimi
potomnikami, so Wóh jemu šlubi, so chze jeho sašo domjesč do
Kanaanšeho kraja, runjež jemu hnydom po tym šmjercž w Eyp-
towstej wěschczi. Kak je pschedmjet žiwjenja we wěre do šłowa
Božeho, hdnyž so jenotliwemu nashonjenja a podawki po šwojej
wošobje zyle minu psched žohnowanjom, kotrež so jeho narodej, a
psches tón wschém narodam na semi dostanje!

5. Pošhljenty psches tute šłowa Bože postany Šakub s Wer-
šabny; a Sraelske džěczi nješechu Šakuba, šwojeho nana, a šwoje
džěcžatka, a šwoje žony na wosach, kotrež běšče Farao póšlal, so
bychu so s nimi wješli.

6. A wsachu šwój šłót a šwoje kublo, kiž běchu w Kanaan-
škim kraju dobyli, a pschidžechu tak do Egyptowsteje, Šakub a
wschitko jeho šymjo s nim.

7. Šeho džěczi — jednacžo šynojo — a jeho džěcžidžěczi
s nim, jeho džowki — Dina —, a jeho šynow džowki a pschi-
chodne džowki, a wschitke šwoje šymjo, tež wotrocžow a šlužobne
džowki se wschěch tutych wschelakich hospodarštwom pschiwjedže wón
šobu do Egyptowsteje.

Na pomniku na rowje w Beni-Hassan nadešdžemy wobras
tajkeho šacžaha do Egyptowstej. Wón njepokasa runje podawki
s najscheje šlawišny, ale tola móže nam wschelake wušwětkičž. Zusb-
nižy do Egyptowsteje šapucžowajzy, nad kotrymž stej w hiroglifach
čžiklo 37, nješku šwoje kublo na wóšlach, dvě džěczi do korbow
póloženej, stej wóšlej na šhribjet šwjajanej, pódla du hólz a
4 žónske. Psched čžahom krocžitaj dwaj mužštaj s darami na
rukomaj wjedzenaj wot Egyptowšeho čžłowjeka. Druhi Egyptow-
ški čžłowjek je rosprawy wo nich, napišal a poda ju čžłowjeki
na stole šedžazemu, kotryž je najwšchšchi krajny šastojnik. Pódla
teho wuhladašch wo břjedž čžaha a sa nim hišcže někotrych broda-
tych mužškich. Broda je šnamjo zušych njesdželaných narodow.

II. 8—27. Dofelž so nětko Sraelski dom šwojemu postaje-
nju bliži, so ma so w zušym kraju s jenotliweje šwójbny pod šwój-
bnym nanom nětko rosčič do naroda, džěleneho do mnohich
šwójbom, šplahow a rodow, poda so nam najpřjedny pschělad, so
bychmy šhonili, kak wulka je tuta šwójba nětko. Tola džělene do

12 šplahow poda so nam hižo jako hotowe, hacž runjež so s džěla
hakle w Egyptowstej stawa.

8. To so Sraelskich džěczi mjena, kotrež so do Egyptowsteje
pschischli: Šakub a jeho šynojo so wulki sčtom, hižo do dwanacže
móžnych halošow džěleny, kotryž mějesche so nětkole dale do wsche-
lakich šplahow a šwójbom sččžepičž. Přeni narodženy Šakubowy
šyn Ruben.

W šamym smyšle, jako na 35, 26 rěka, so je Šakub šwojich
12 šynow s Mesopotamišče pschiwjedł, hdnyž je so tola Benjamin
hakle w Kanaanškej narodžil, rěka tu, so je wschě tute dušče, po
licžbje 70, do Egyptowsteje pschiwjedł. Šakubowy palástinski dom
bě šloženy, hdnyž je so Šakub do Kanaanškej wrócžil, a tak bě
tež egyptowski dom Šakubowy šloženy, hdnyž je pschischol do
Egyptowsteje.

S Rubenom šapocža so rjad halošow; po nim pschidnu drusy
Lejini šynojo, potom šynojo Lejineje džowki Šilpy; jich sčžehuja
Rahelini šynojo a šłoncžnje Rahelineje džowki Šilpy.

(Pošracžowanje.)

Šhwal teho Šnješa!

Šnješej šararjej **G. A. Krügarjej** w Šorschizach t 2. dez. 1902
pošwjećene.

Šhwal šwojoh' Šnješa a wěčneho krala, o dušcha!
Šhwal jeho s harju a s šhěrlušchom; to so čži šłuscha.
S lubošnej hru
Šaspěmaj džakomnosč wschu;
Šhwal teho Šnješa, o dušcha!

Šhwal teho Šnješa, kiž s mozu a s krašnojčžu knježi.
Šłaj, twoja sččžezka a šbože we ruzy jom' leži.
Duž dha wón šam
Dyrbi čže wjesč tu a tam;
Šbóžnje s nim žiwjenje běži.

Šhwal teho Šnješa, kiž špodžiwuje je pschihotowal
Čžělo a dušchu, kaž Wótz šwoje džěcžo, čže ššhowal!
Njeje twój Wótz
Ššwěru čže pakl džěti a nóz,
Pod šwojej šchidle čže wolač?

Šhwal teho Šnješa a Šnješowe pošohnowanje;
S nowa wón tebje je wobhnadžil kóždžičke ranje:
Njesapomá to!
Ššam twój Šnješ šamóže wscho,
Šaplacž jom' lubošče danje!

Šhwal teho Šnješa, sčtož we mni je, šhwal jeho mjeno,
Wschitko, sčtož wodnych ma, wysłajo jeho šhwal jeno.
Ššłoncžko je čži,
Šewak šy w nozy a čžmi;
Šamjen! Šhwal Šnješowe mjeno!

Šo šnatym šhěrlušchu Šoachima Šeandera

Šan Šalkač.

Pucžowanje na hornu Sinai.

(Pošracžowanje.)

Šenož psches wusku šškalšijnu dobywa so šwětko běleho dnja,
jenož junu sa lěto — tak powjedaju mnišcha — namaka ššłoncžna
pruha pucž do kapalki žehliweho šerka. Škapalka je bjese wscheje
pychi; jenički woltač stej w njej, pokrnty se ššěbornym, wumjelšy
wudželanym wěkom. Tola Boža mšcha so tu ženje njecžita.

Psched ššłschtrom, w hornjej šahrodže, je nowa natwarjena,
běla wobarbjena pošhřebniška škapalka. Ššpodžiwuje so čži šššdawa,
ššštwišch-li do njeje: tam so mnišche koscže ššworschtowane jako
šššopy w bróžni, kaž to tež podobnje w Šššapolitanskiach šššakombach
(pošhřebnišcžach) wuhladašch. Ššščže kóždeho šššłschtrškeho psched-
šššejčerja so do wošebitych měššššow šššromadžene a na ššščženu po-
wješnjene. Šššchi durjach šššžiči žyly koscžowž šššwjateho Ššščžěpana,

kotryž je dolhe lěta s kłóschtrskim wrótnikom był. Ruska pobožnosć je tutemu kósczowzej židžanu kufnju wobžela a židžanu čapku stajila. S wošebitym počesćowanjom pokajaja mnicha zupym kósczowzaj dweju stareju hamotnikow, kotraž staj kwoje žiwe dny s rjeczajom hromadu skowanaj byłaj; jeju kósczowzaj staj hiščeže dženka se želešom swjasanaj.

Hiščeže jenu kapalku chzu tu hnydom naspomnicž: pol pucza na džebel Musa je mala kapalka natwarjena, kapalka kwojateje Marje. Wona je nastala psches šlědowazy podawł, kaž nam bajka šdželi.

Něhdy čwilowasche njerodž mnichow po wšchem kłóschtrje taf jara, so jim skóncznie wscha khroblošč spadowasche, a so kó rošbudžichu, so chzedža šym hoščom s pucza hieč. Šdyž na džebel Musa wuczežechu, njemi kó jim kwojata knježna a šlubi jim, so chze jich wuškobodžieč wot jich čwile. Spokojeni wróćichu kó pobožni bratsija, a hlej, njerodž běšche kó šhubila. So bychu kwoj džał sa tajku pomoc wopokajali, natwarichu jich wumožerzy tam, hdyž běšche kó jim šjewila, kapalku. Puczowarjo, kotřiz kó w kłóschtrje na uóž wostali, kó často pschecze wuprajili, so mohł kó hamon džiw tež dženka hiščeže stacž.

Jako psched něhdyže 60 lětami professor Tischendorff Sinaiski kłóschtr wopyta, je wón w korbje se starej papjeru něotre kopjena wuhladał, kotrež po pišnikach se šchwórtého lětstotka wuhadžachu. Šdyž dale šlědžesche, poradži kó jemu, najwjetšchi džěl tutych kopjenow wušlědžieč. Běšche to namafanka, kotraž je nam jedyn s najstarschich bibliškich rukopišow šahowala. S tutych čašow mějachu wučeni sa to, so kó w kłóschtriskej knihowni, wšchemu kwojatej šdalenej, hiščeže wulke pokladny šarjte: šawěšče namafaschtej dwě jendželstej knjeni šyriske knihi, pschehladowajzy rukopiš noweho šakonja, kotryž ma kó šnano do drugeho lětstotka pokasacž. Nětko pak, hdyž je wulka knihownja šjadowana a šapišana, šnajemy, šajke pokladny tam kó, a s tym je kó nam wscha nadžija minyła, so mohł kó tam hiščeže nětajki wažny rukopiš namafacž. Šunje pišane a wudebjene rukopišy s džewjateho a džefateho lětstotka, s deskami s wopravdže wumjelskim džělom, kó wopravdže wobhladanja hódne rjanosče. Tola mnichow štražuja psched zupym nětkole kručze kwoje kubla, kotrymž je kó w šjedawšchich čašach někotry šwajst, tež tamón hižo naspomnjeny rukopiš Božeho kłowa, sa šnadnu šaplata abo tež s murěczu, so nješmėdža šajke wėžy w puščinje ležecž, kradnył. Šnihownik běšche tehdy, hdyž tam pschupuczowachmy, mlody mnich, kotryž wjele wo kwojim powołanju njerosumjesche, ale tola s nami luboščiwje wobkhadžowasche a nam wscho šdželi a pokasowasche. Psches šdželanosć pak tež wón kwojich towaršchow jenož malo pschekahasche.

Se Sinaiskimi mnichami je čzi to džiwna wėž. Šrjekšy mnicha, šaf rjenje je tež jich powołanje wumyšlene, njemóža kó po duchownej šdželanosći na žane waschnje s nawjecžornymi romškim mnichami měricž; Sinaiski kłóschtr pak je se kwojimi mnichami w tutym nastupanju jedyn s najšnadnichich. S džela je kłóschtr wuhowanka sa šajkich, kotřiz chzedža kwojtemu šudnikej čelnyč, s džela je šhostárnja sa wschelakich njewitanych měšchnikow, — šaf mějesche Šerusalemški arzbisłop Šhotius, něotre dny s patriarchom w Šerusalemje pobnyšchi, šydom lět bjese kwojeje wole na Sinaju pschebnywacž, dokelž njebě prawošlawnej šyrlwi witany —, s džela wušwola někotři tu kwoj pschebnył, so bychu kwoje pjenjesh lutowali. So njemóžesch pschi šaf šworšchtowaných ludžoch wėdomostnu šdželanosć woczafowacž, to drje hnydom špóšnajesch. Špodžiwne kó tež nam šedawa, so prawošlawna šyrlwi domola, so móžesch jenož na čaš mnichowstwo pschijecž; je šebi čłowjek dosć nahromadžil — na Sinaju doslawaju mnicha měšacžnje 5 šywnow, wyschšchi šastojnizy tež pomėrnje wjazy, a pódla darmuotne žiwjenje, — je kó jemu pódla hiščeže poradžilo, nětajki rukopiš „namafacž“, šaf kó rjenje praji, dha wróći kó šajki čłowjek šaf do kwojeje domišny a š kwojemu šjedawšchemu powołanju, pscheda potom kwoju namafanku po móžnosći droho a špomina na kwoje mnichowstwo s radosču. Šošlednje dny, hdyž w kłóschtrje pschebnywachmy, dohladachu kó mnicha, so jene kopjeno se šlawneho šyriskeho rukopiša pobrachuje, kotryž bě nam knihownik pokasal. Šawěšče, hnydom na naš tukachu, so šmy kopjeno kradnyłi; woni nam wschě nasche wacžoki a šajščeziki pschepnytachu, tola wscho šodarmo; šym pschekwėdčeny, so maja naš tež dženkha hiščeže šu paduchow. Ša mnichow pak, kotřiz wschėdnje do knihownje khodža, ničto njetufa.

W Šadekerowych puczowanškich knihach je šapišane: „Mjašo jěčž a wino pičž je mnicham šafasane!“ Tola po šdaczu placža tute kłowa jenož w kłóschtrskich murjach, niž pak psched nimi, jenož někotři bratsija njedža ani mjašo a njepija ani wino. Šich najwjazy pak khodžesche čašto do delnjeje kłóschtriskeje šahrody, wopječzechu šebi tam pschi žiwym wohnju jelenja a šjedzechu jeho a šawjekelichu kó pschi palenzu, s datlow paleneho. Šajke wjekle bě to sa naš, hdyž wjekle hłoby pschi šajkim pičžu wušlyšchachmy!

(Šofracžowanje.)

Móžesch wjekle wumrjecž?

Šedyn mór na šupje St. Croix běšche šebi hódž do nohi šastupil, a dokelž to pschi šapocžatku šedžbu njemėjesche, pschidwa kó jemu šymny wohen. Šdyž čzujesche, so kó jeho kónž pschibližuje, prošesche, so by jeho jedyn mišionar wopytal. „Ša šym teho dla šaf požadał, waš wuhladacž“, prajesche š njemu, „so bych šam prajil, so š kwojemu lubemu šnješej pódnu, ale to se wschitkej wjeklešču, pschetož wón je mi wschitke moje hrėchi wodał, šaf šo wėm: wón je mój a ša šym jeho.“

Mjes tym, so mišionar s nim rėčesche a jemu to njekhablasze šhladowanje na Šesuja, teho šapocžerja a dokonjerja nascheje wėry, porucžesche, nadpadnychu khoreho widliščez a wón šhubi tež rėčž. Šaf derje šacž běšche jemu móžno, wopokasowasche wón kwoj džal sa wschitke kłowa lubošče a napominanja a wumrje.

„Šbóžni kó čzi mormi, kotřiz we tym šnješu wumru wot nětku. Šaj šon Duch praji, so woni wotpoczujaja wot kwojeho džela; jich šutki pak ša ša nimi!“

Wschelake s blisa a s daloa.

— Šnješ duchowny Domasčka šako diaconus Šodžisšteje wofšady njedželu kwoje wotkhadne šredowanje džerži, so by šarške měštno w Šudestezach nastupil. Ša jeho město šupi šnješ duchowny Voigt w Šetlizach. Šdy kó wón do Šodžija pschegnyłi, hiščeže šnate njeje, dokelž je kó wušwolenje šalle šamny tydžen mělo. S tym kó diaconatstwo w Šetlizach wupróšni.

— Dwaj šerbšaj wučerjej šaj lėtku pruhowanje wólbošhmanosče šhwalobnje wobštaloj. Šonaj šaj šnješ Albert w Šuczije a šnješ Wiedewach w Šlufšchu.

— Šnowy Boži dom w Šrodžisčezu je šotwarjeny a kó w bliškim čašu s nowa pokwječzi.

— Šanonowy kral Šrupp w Šissenje je wumrjel. Šowjesčž je teho dla šaf šajka wažna w našchim wótznym kraju kó rošnješla, dokelž běšche wón wobšedžer najwjetšchich šabritow w našchim žylym wótznym kraju. Šola njeho dželasche najwjazy dželacžerjow. W šaprleji tuteho lėta běšche jich 46,000. Šon běšche tež najbohatschi. Ššamo Šotschild kó s nim runacž njemóžesche. Šrupp, šaf šmenowany šanonowy kral, je hižo, šacž šunje běšche šaf bohacze se šwėtnymi kublami žohnowany, s 48 lětami wumrjecž šyrbjal. Něhdyže 40,000 šanonow je kó w jeho šabritach dželalo. Šyle šabriti kó něhdyže 300 millijonow šywnow winojte. 15 millijonow mějesche wón lėtnje dokhodow a pschi tym běšche wón šara jednorje živy. Šo wufasanju šnateho šefarja Šchweningera běšche šamo hłodny. Šni najmješchi jeho dželacžerjow by s šaf malo jėdžu, šaf wón, špokojom był. Šo tym so by wino abo pivo pil, ani rėče njeběšche. Šon mějesche šara wjele s šhorosču kó bědžieč. Šon šyrbjesche wschėdnje wotkach drjemo rubacž a to tež šwėdomliwje čzinjesh, dokelž jemu to derje čzinjesh. Ša nim widžimy, šchto čłowjekej wschitke šemške kubla pomhaja, hdyž štrowoščž nima. Šrupp běšche wot kwojich dželacžerjow lubowany, dokelž jim wjele dobroty čzinjesh. Šdyž kó šowjesčž wo jeho šmjerczi rošnješe, móžesche dželacžerjow je šyšami we woczomaj s šabriti wustupicž widžecž. Šulkotny běšche jeho pohrjeb. Ššamo šhėžor, njebocžiečteho pscheczel, jeho š rowu pschewodžesche.

— Šššom šywnow pola wojafow — něšchto šadne — ma wudowa, kotraž w Šohenrodze pola Šelicža byłi. Šššom šratrow ša kó psched něšchto čašom šromadže w kwojich uniformach šofografowacž a wobras šhėžorej póbšachu. Ššchod krotkim kó šofografija s živilneho šabineta s pišmom wróći, w kotrymž kó macžeri šdželi, so je šebi šhėžor wobras wobhladał, so macžeri, š jeje dušchym šywnam šbože pschese a so s šobom čšėny dar wot 300 šy. jej pschepofaže.